

18. fejezet - Emlékek

Mindannyiuknak kínszenvedés volt végigülni a vacsorát, ám nem kelthettek feltűnést távolmaradásukkal. Pandora csendben evett, és csak néha válaszolt Mian Ying kérdéseire, aki nagyon kíváncsi volt a bemutatón látott főzetre.

A fiúk kapkodva ettek, miközben folyamatosan szemmel tartották ellenfeleiket - hozzájuk számolva ettől kezdve Ursulina Ultimát is. Meglepetésükre Draco Malfoy továbbra sem méltatta figyelemre őket, mint ahogy unokatestvére sem.

Piton szokásos zárkózottságával és kimértségével vértette fel magát kollégái nyaggatása ellen, és igyekezett Mr. Fellow közelében maradni, akit legalább őszintén érdekeltek a kutatásai.

Ezen az estén a csapat minden tagja kivette a részét a diákszoba és a lakosztály biztonságossá tételéből. Mindannyian érezték a levegőben vibráló feszültséget, de még Piton sem firtatta a jelenség okát, amíg mindennel el nem készültek.

- Történt még valami, amiről nem tudok? - szegezte társainak a kérdést, miközben fürkésző pillantása sorra vette őket.

Pandora mély levegőt vett, majd köntörfalazás nélkül közölte vele a tényeket.

- Leleplezték az inkognitóm, professzor.

A hír hallatán Piton arcán átsuhanó döbbenet egy másodperc alatt átadta helyét a megszokott, szigorú vonásoknak.

- Pontosan hogyan történt?

Pandora elmesélte, miként cserkészte be Miss Ultima, hogyan környékezte meg keresztkérdésekkel, míg végül felfedte valódi személyazonosságát és indítékait.

A bájitalmester minden figyelmével a nő beszámolójára koncentrált. Amikor Ulla feltételezéseire érkeztek, Harry és Ron döbbenet néztek össze, a férfi ajka pedig keserű fintorra húzódott. Piton egy percig a boszorkányt fürkészte, miközben elméjében gondolatok száguldó sorozata követte egymást.

- Mi a véleménye Ulla vádjairól? - kérdezte végül halkán. Szavai érzelmek nélkül koppantak a csendben.

- Természetesen nem osztom a téveszméit. Teljesen megbízom önben - jelentette ki határozottan Pandora.

Rezenéstelenül állta a bájitalmester tekintetét, megnyitva elméjét a férfi számára, hogy akadálytalanul legilimentálhassa.

Piton ezúttal nem habozott, hanem élt a felkínált lehetőséggel. Magának sem akarta bevallani, de hajtotta a kíváncsiság. Azt várta, hogy kétkedés, félelem, vagy bizalmatlanság nyomaira bukkan. Esetleg büntudatra - ha netán a nő máris elárulta őt -, de kutakodó elméje semmi ilyesmit nem tapasztalt.

Helyette azonban felétlen bizalom, őszinteség és valami megfoghatatlan, otthonos melegség volt, amit érzett, mely halványan Harry Potter ragaszkodására emlékeztetett. Sietve visszahúzódott.

- Megtisztel a bizalmával - közölte kerülve a nő pillantását, majd, hogy zavarát leplezze, háta mögött összefogta kezeit, és a padlóra meredve járkálni kezdett.

Senki nem merte megzavarni a gondolataiba merült férfit. Valamivel később végre megállt és társai felé fordult.

- Az új helyzetben azonban felvetődik néhány kérdés: Mennyit tud valójában Ulla? Mi a célja, és mire számíthatunk tőle?

- A feltételezései szerintem egyértelművé teszik, hogy legalább az én szerepemről sejtelve sincs. Talán arról sem tud, hogy mi ketten kapcsolatban állunk - jegyezte meg Harry.

- Úgy van. Akkor nem talált volna ki ekkora baromságot - morogta Ron.

- Pontosan ezért kellett teljesen új alakot felvennetek az álcázáshoz - közölte Piton, majd ismét járkálni kezdett. - Diplomáciai okokból nem léphet fel ellenünk mint auror, kivéve, ha erre alapos indokai, és tárgyi bizonyítékai vannak. Azt is kizárnám, hogy egyedül az ügyeinkbe avatkozna, ám természetesen előfordulhat, hogy társai is vannak. Egyetlen szerencsénk az, hogy egy ilyen jól védett helyszínre nem áll módjában erősítést hívni.

- Azt mondta, hogy engem akar megvédeni magától, de ezzel együtt meg is fenyegetett. Azt vettem ki a szavaiból, hogy ha tudomásukra jut, hogy megtörték egy esküt, engem azonnal letartóztatnak, mint hazaárulót.

- Erre nem kerülhet sor! - pattant fel Harry.

- Az a nő meg van húzatva! - csatlakozott hozzá Ron.

Pandora a helyzet komolysága ellenére is elmosolyodott a fiúk reakciója láttán.

- Tévedés. Az a nő pontosan tudja, mire kapott parancsot. Mivel azonban ő is csak egy auror, nincs joga felülbírálni az utasításokat alapos indok nélkül - magyarázta Piton. - Két dolgot tehetünk: Kivonjuk a forgalomból, vagy távol tartjuk az eseményektől úgy, hogy félrevezetjük.

A két fiatalember megrökönyödve hallgatta.

- Ugye nem akarja megölni? - nyögte Ron sápadtan.

- Bármennyire is ellenszenves a hölgy mindkét eddig megtapasztalt alakjában, nem erre a megoldásra céloztam - felelte fagyosan Piton. - Van nálam egy zsupszkuks, ami egyenesen a Roxfort alá, a Titkok Kamrájába viszi az utasát. Narcissa Malfoynak szántam, de végszükség esetén oda transzportálhatjuk a hölgyet is, ha nagyon láb alatt lesz.

- Én inkább arra voksolnék, hogy várjunk a beavatkozással - javasolta Pandora. - Talán, ha újra beszélek Ullával, sikerül meggyőznöm róla, hogy maga a jó oldalon áll.

- Gondolja, hogy van értelme? - kérdezte Piton komoran a nőre függesztve pillantását.

- Ön szerint valóban tud valamit apám gyilkosairól? - kérdezett vissza a boszorkány.

- Valamilyen nyomon el kellett indulnia, ha eljutott idáig - jelentette ki elgondolkozva a férfi. - Akárkit követett is, nyilvánvalóan nem ismeri a kiletét, különben nem vádolna engem.

- Mintha azt mondtad volna, hogy aki a hirdetésre jelentkezett, Londonból jött - vetette közbe Harry.

Pandora bólintott.

- Akár valamelyik Malfoy is lehetett - vágott közbe hevesen Ron.

- Valóban. Mint ahogy bárki más is - fintorgott Piton, lehűtve az ifjonti lelkesedést. - Ha viszont a közös nevezőt keressük a halálfalók, London és a Durmstrang között, Weasleynek akár még igaza is lehet.

Ron széles vigyorral arcán kihúzta magát a helyeslés hallatán. Láthatóan dagadt a büszkeségtől.

- Azt javaslom, hogy lépünk tovább, amíg új információk birtokába nem jutunk - folytatta a bájitalmester.

Mindannyian az asztal közepén csillogó két kristályfiolára pillantottak, melyekben lassan kavartak az emlékek.

- Látni akarom, hogyan zajlott a délelőtti küldetés - vágott a dolgok elébe Piton, tovább halogatva, amire mindannyian vártak.

Pandora és Harry kérdően néztek a bájitalmesterre. Egy pillanatra még a férfi is habozott, melyikük emlékeit tekintsék meg, ám végül a néhány perccel ezelőtti legilimenciára való tekintettel Harryre esett a választása. Úgy érezte, túlzás lenne ezek után ismét betolakodni a boszorkány magánszférájába.

A fiú Piton egyetlen intésére halántékához emelte varázspálcáját, majd az előbukkanó vékony emlékfonalat az előkészített merengőbe ejtette.

Pitont követve először Ron merült el az emlékekben, aki alig bírta leplezni kíváncsiságát. Harry előreengedte Pandorát, majd ő is társai után indult.

Valamivel később mindannyian ismét a diákszobában találták magukat.

Ron még mindig lúdbörzött kissé, bár az igazgatói irodában eltöltött percek némileg feledtették vele az ismételt átéltsárgánykalandot. Harry és Pandora kíváncsian várták Piton reakcióját. Mindketten úgy érezték, hogy jól döntöttek, amikor magukkal hozták a titokzatos emlékeket.

A férfi komoran meredt az üvegcsékre, melyekben baljóslatúan kavartak az emlékek.

- Vajon miért rejtették el valamit egy irodában, amikor a zárt hálósobában, vagy a könyvtárban is megtehetnék volna? - morfondírozott.

- Talán azért volt az iskolai relikviák között, mert a Durmstranggal kapcsolatos - vetette fel Ron.

- Vagy azért, mert így az igazgatónő rendszeresen ellenőrizhette, hiszen kéznél volt - tette hozzá Harry.

- Ha ennyire fontos lenne, akkor magával vitte volna a nyári lakosztályába - ellenkezett Pandora.

Piton elismerő pillantás vetett a boszorkányra.

- Hamarosan kiderül - zárta le a vita végét. Szemügyre vette a két fiolát - Volt valami megkülönböztetés rajtuk?

- Nem tudom. - Harry habozni látszott. - Nem láthattam, csak a körvonalait, ahogy Pandora homokja belepte.

- Valami érzet? Például hő, vagy ilyesmi? - faggatózott tovább a férfi.

- Semmi.

Piton intésére a fiú visszahelyezte elméjébe az igazgatói iroda felderítésének emlékeit. A bájitalmester a kiürült kőtábla öntötte az egyik üvegcsé tartalmát, majd tekintete végigsiklott társain. Habozni látszott.

- Azt ne mondja, hogy nem mehetünk magával! - csattant fel ingerülten Harry.

- Itt mindenki magára vadászik. Ha elkapják, egyikünknek talán sikerül eljuttatni a megszerzett információkat a minisztériumba - csatlakozott hozzá sietve Ron, meglepően ésszerű érveléssel.

- Legyen - adta meg magát némi mérlegelés után Piton. - Aki velem tart, az a saját felelősségére teszi, és csak az én kifejezett utasításomra adhatja ki ezeket az információkat.

Szavait nyíltan Pandorának címezte, miután a fiúk már kinyilvánították álláspontjukat.

- Bármilyen is az, szeretném a saját szememmel látni, hátha a segítségükre lehetek valamiben.

A boszorkány nyugodt, megfontolt szavai és nyílt pillantása megtették a hatásukat. Piton bólintott. Nem húzta tovább az időt, hanem arcát a tában gomolygó emlékebe merítette.

Pandora habozás nélkül követte, míg a két fiú még egy izgatott pillantást váltott, mielőtt utánuk indultak volna.

Koromsötét vette körül őket. Olyan áthatolhatatlan, melytől az ember néhány másodperc múltán úgy érzi, mintha örökre elveszítette volna a szeme világát. A hideg levegőben nedves-sós tengerszag érződött, mely halványan a nemrég látott barlangi hajókikötőt idézte.

Hirtelen fény gyulladt előttük, egy időre ismét megvakítva mindannyiukat. Amint szemük újra megszokta a fényt, kiderült, hogy valóban a föld alatt vannak.

Harry és Ron azonnal felismerték a rövid folyosót, és a falban lévő jókora kőajtót, melyhez délelőtti kalandozásuk során, a hátsó lépcsőházból jutottak el. A látványt azonban félig eltakarta előlük három csuklyás köpenybe burkolózó alak sziluettje.

A legelől álló - társainál jóval alacsonyabb - alak kezében világított az egyetlen fényforrás. Pálcájának ragyogása ezüstös fénybe vonta a bejáratot. Másik tenyerével lágyan végigsimított a kőlapon, miközben egy ismerős női hang hosszú, idegen nyelvű varázslatot kántált. A hatalmas kötömb egyszer csak besüllyedt a falba, majd félregördült.

A nő alázatosan félrehúzódott.

- Csak utánad, Nagyuram.

Harry torka elszorult a felismeréstől. Alig kapott levegőt, és minden okklumencia készségét latba kellett vetnie, hogy legyűrje a feltörő pánikot. Ron szintén megdermedt a félelemtől. Piton pupillája összeszűkült, állkapcsán megfeszültek az izmok. Azonnal tisztában voltak vele, kit takar az egyik fekete palást.

A halvány derengésben Pandora alig látta a többiek arcát, mégis azonnal észrevette a változást. Nem értette, mi történt, és őszintén meglepődött társai reakciójától. Kíváncsian próbált a lepel alá lesni, vajon ki rejtőzik alatta, ám az alak addigra átlépett a bejáraton. A másik kettő egy pillanatra megállt mögötte, mintha azon vívódnának, kit illet a belépés elsőbbsége, majd a magasabb hátramaradva utat engedett a nőnek.

A kis csapat némán követte őket. A boszorkány egy lebegő, fénylő gömböt varázsolt elő, mely egy méterrel a fejük fölé libbent, és éles, fehér fénybe borította körülöttük a teret.

Egy óriási sziklabarlangban álltak. A hely nyilvánvalóan a Durmstrangban volt, Harrynek mégis először az a barlang jutott róla az eszébe, ahol Dumbledore professzorral Voldemort horcruxát keresték.

A bejárat túloldalán jókora, öblösen kiszélesedő sziklapadozat terült el, mely fokozatosan keskeny peremre fogyott, hogy aztán egyszer csak a sziklafalba olvadjon. A terem többi részét fekete víz töltötte ki, egészen a tulsó falig, ahol szintén hasonló sziklapadozat terült el, mint amelyen álltak. A tulsó part legalább egy kviddicspályányi távolságra volt, míg a barlang mennyezete a sötétbe veszte, boltozatosan hajolt fölénk. A víz halk loccsanásokkal ostromolta a falakat, mintha egy baljóslatú, monoton dalt dúdolt volna.

A tulsó parton valami fémesen megcsillant. Harry a vízre meredt, melyben szinte már látni vélte a kimászni kész inferusok seregét. Pislogott néhányat, hogy elűzze vad képzeletét. Egyszer csak magén érezte Piton aggodalmas tekintetét. A férfi mintha megérezte volna a fiút előtű félelmet. Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük, és Harryt újra a jól ismert érzés töltötte el: tudta, hogy nincs egyedül, bármi történjék is. Mélyet sóhajtott, és ismét a csuklyások felé fordította figyelmét.

A két magasabb alak alaposan szemügyre vette a helyet. Úgy tűnt, ők is először járnak itt.

- Adelinda kedves, sokkal erősebb védelemre számítottam - törte meg a csendet egy suttogva negédeskedő hang, melytől mindannyiukat kilelte a hideg. Az első alak társai felé fordult, és hátravetette csuklyáját. A vörös tűzű, hullószerű szemek kegyetlenül meredtek az előtte álló boszorkányra. A tar koponyán megcsillant a fény. Valóban Voldemort volt az.

Harry nyelt egyet. Igyekezett erőt meríteni társai jelenlétéből, és arra koncentrálni, hogy ez már a múlt: a sötét varázsló nem létezik többé. Ron is kapkodva lélegzett és a fejét rázva hátrált néhány lépést. Jól emlékezett rá - talán örökre a retinájába égett a kép - amikor dühében felgyújtotta Tom Denem földi maradványait, most mégis rettegés töltötte el.

Egyedül Piton arcán nem látszott semmi érzelem. Amikor felismerte hajdani urát, szinte automatikusan lezárta elméjét, mint minden alkalommal a jelenlétében. Tudata azonnal készenléti üzemmódba váltott, mit sem törődve azzal, hogy ez most nem a valóság.

Hidegvére most sem hagyta cserben. Ösztönösen nyílt Pandora után, akinek a térde hirtelen megroggyant, és a férfinek tántorodott. A nő egy pillanatra megszédült a döbbenettől. Erre nem számított.

Eddig csak hallomásból ismerte a rettegett Sötét Nagyurat. Soha nem látott még csak fényképet sem róla, hiszen a varázslapok még holta után sem merték közzétenni félelmetes vonásait, mint ahogy a nevét sem szívesen vetették papírra azóta sem. Voldemort külsejében nem volt semmi emberi, csak valami bizarr szörnyszülött jelleg, mely mindenkiben iszonyatot keltett. Pandora gyorsan összeszedte magát. Szabadkozó pillantással távolabb lépett Pitontól, és ismét az idegenek felé fordult.

- Még nem láttál mindent Nagyuram. - A női hang tulajdonosa hátravetette köpönyege csuklyáját. Adelinda Armadillus büszkén állta a sötét varázsló metsző pillantását. Az albinó nő jégkék szemei úgy látszik, lehűtötték Voldemort vérvörös tekintetének tüzeit.

- Hol van, amit idehozattam?

A boszorkány a víz széléhez vonult. A szikla pereménél leguggolt, és a jéghideg vízbe merítette a kezét.

A tenger sötét habjai lágyan fodrozódni kezdtek. Egyre nagyobb hullámok ostromolták a sziklaperemet. Harry szinte már látta maga előtt a vízből kiemelkedő, üres tekintetű inferusokat, ám egészen más történt. Egy olajos feketén megcsillanó sötét tömeg emelkedett a víz felszínére. Lustán hullámzó, egymásba gabalyodó, mozgékony csápok vették körül. A sötétlő habok közül két hatalmas, kvaffnál is nagyobb, fekete szem meredt rájuk.

- Egy leviatán! - a flegma hang eltéveszthetetlen volt. A másik alak, aki eddig még nem hallatta hangját, most szintén hátradobta csuklyáját, hogy jobban láthassa a szörnyet. Képmutatóan forgatta a szemeit. Lucius Malfoy tejfölszőke haja szinte világitott a terem egy részét beragyogó gömb fényében, akárcsak Adelindáé.

- Ez aztán a meglepetés. Hát nem lenyűgöző, Lucius? - Voldemort ajaktalan szája torz mosolyra húzódott.

- A láda odaát van, Nagyuram - hajtotta meg fejét tisztelettudóan a nő. - A leviatánt erős mágia köti, és egyedül a Durmstrang igazgatójának engedelmessé válik. Ha megparancsolom neki, könnyedén átvisz a túlsó partra mindhármunkat.

A tengeri szörny lassan közelebb lebegett, hatalmas szemeivel továbbra is bizalmatlanul fürkésztette a három emberi lényt.

- Erre ezúttal nem lesz szükségünk - legyintett Voldemort, és balját a boszorkány felé nyújtotta. A nő rögtön megértette a gesztust, és leplezni próbálva borzongását, sietve a karomszerű körmökben végződő, hosszú ujjú kézbe csúsztatta tenyerét.

- Lucius, te is add a kezed!

A félhomályban is jól látható volt, amint a halálfaló egy árnyalattal sápadtabbá vált, amint hozzáért mesteréhez.

A Sötét Nagyúr elrugaskodott a sziklatalapzatról, és a levegőbe emelkedett. Suhanva szelte át a barlangtermet, két társát könnyedén húzva maga után, mintha csak jelentéktelen csomagok lennének.

A kívülálló még magukhoz sem tértek a meglepetésből, amikor váratlanul az emlék tulajdonosával együtt szintén felemelkedtek. Mindannyiuknak bizarr élmény volt seprű, vagy más segédeszköz nélkül suhanni a feketén hullámzó víz fölött, még ha tisztában voltak is vele, hogy nem eshet bántódásuk. Tovább tetézte az élményt, amikor teljes egészében megpillantották az alant lebegő, óriási tengeri lényt. A leviatán karjai messzire elnyúlva lebegtek szigetnyi méretű, olajosfekete testének tömege körül. Kiismerhetetlen tekintetével követte a fent suhanókat, majd lassú, megfontolt mozdulatokkal utánuk úszott a túlparthoz.

Voldemort örvénylőn lobogó talárral ereszkedett le a sziklára, két oldalán lerakva társait.

A barlang falának közelében egy jókora, fém-ből készült láda állt.

Harry és Piton nyomban felismerték. Egy Hétepcsétes Rejtély Láda volt. Egymás mellett hét kulcslyuk sorakozott rajta, mint azon a példányon, amelyet az ifjabb Barty Kupor használt a Roxfortban, a valódi Rémszem Mordon elrejtésére.

Voldemort megállt a láda felett.

- A hely megfelelőnek látszik.

- Köszönöm, Nagyuram - felelte a boszorkány. Tartása furcsamód egyszerre volt büszke és mégis alázatos.

- Annak, ami a ládában van, egyelőre titokban kell maradnia. Benne rejlik jövőm sikereim kulcsa - magyarázta a Sötét Nagyúr. - Személyesen jövök el érte, amint a Roxfort a hatalmamba kerül. - Voldemort gondolataiba merülve gyönyörködött a gömb fényében csillogó ládában. Egyszer csak tekintete elfelhősödött, és szemei között éles ránc jelent meg. - Abban az esetben, ha valami csoda folytán nem járnék sikerrel, itt óhajtom valóra váltani terveimet. A Durmstrang ugyan távolabb esik a varázslóvilág vérkeringésétől, ám egy sötét varázslókból álló hadsereg kiképzésére tökéletesen alkalmas.

Lassan körbejárta a ládát. Tekintete végigfutott a sziklafalakon, a sötétlő vízen, az őket bámuló leviatánon, míg végül két társán állapodott meg.

- Azt akarom, hogy a láda tökéletes biztonságban legyen.

- Garantálom, Nagyuram, hogy... - kezdte Adelinda Armadillus, de a Sötét Nagyúr egyetlen intéssel beléfojtotta a szót.

- Garanciát az jelent nekem, ha a legmegbízhatóbb halálfalóm, és az Árnyak vezetője közös Megszeghetetlen Esküt tesz nekem.

A két alak először szóhoz sem jutott.

- Ahogy parancsolod, uram. - Lucius Malfoy közelebb lépett és fejet hajtott. A boszorkány követte példáját.

A Sötét Nagyúr intésére mindketten térdre ereszkedtek, és megfogták egymás jobbját. Tekintetük is összekapcsolódott, mintha ezzel kizárhatták volna tudatukból Voldemort jelenlétét.

Voldemort összekulcsolt kezeikhez érintette pálcáját, melyből vékony, ragyogó lángnyelv tört elő, és izzó kötelékként rájuk csavarodott.

- Esküdjetek, hogy e ládát, rajtam kívül senki emberfia fel nem nyithatja, és amit rejt senki más nem láthatja, és nem érintheti.

- Esküszöm.

A két hang egymás torz visszhangjaként zengett a teremben. Újabb lángnyelv követte az előzőt, még szorosabbra fogva a köteléket.

- Esküdjetek, hogy e tárgyat az életek árán is megvédték, hogy illetéktelen kezekbe ne kerülhessen!

- Esküszöm.

A harmadik, utolsó tüzes lángnyelv is rátekeredett az előző kettőre, bilincsbe fogva az összekulcsolt kezeket.

- Esküdjetek, hogy soha meg nem kísérlitek a láda felnyitását, és tartalmának használatát, bármi történések is!

- Esküszöm.

A lángbilincs még egyszer felizzott, majd elenyészett.

- Ezentúl mindketten véretekkel és életekkel feleltek azért, hogy betartsátok szavakat! - sziszegte fenyegetően Voldemort.

Az eskütevők elengedték egymás kezét, és kíváncsian szemügyre vették a ládát.

- Nagyuram, most, hogy felelősséget vállaltunk érte, elárulod nekünk, mit kell őriznünk?

Lucius Malfoy kérdése néma csendet hagyott maga után. Voldemort kiismerhetetlen pillantással mérte végig. A kérdés alázatos volt, mégis bizalmatlanságot keltett benne. Egy hosszú pillanatig nem lehetett tudni, hogy gyilkos dühkitörés következik-e, vagy egyszerűen felelet nélkül hagyja a kérdést. Mindannyiuk meglepetésére azonban a Sötét Nagyúr végül válaszolt.

- Ilyen áldozatért valóban megérdemelték ennyit. A láda Marduk Trónusát rejt.

Társai arcán hitetlenkedés tükröződött.

- Igen, jól hallottátok. A hajdan Babilon tornyának csúcsán álló mágikus trónszék nem csak legenda.

Voldemort, a barlanggal együtt egyszer csak szertefoszlott, és a kis csapat ismét a diákszobában állt.

A fiúk fáradtan lerogytak ágyaik szélére, míg Pandora helyet foglalt az asztalnál és hitetlenkedve a fejét csóválta.

Piton végignézett a kimerültnek látszó társaságon. Ő is nyüzötnak érezte magát. A délelőtt izgalmi, és a főzésbemutató már eleve megterhelte mindannyiukat, amit csak tetéztek az emlékekben látottak. Elővett egy üstöt, és egy gyors varázslattal vizet forralt. Néhány perc múlva citromfű és zöld tea kellemes illata töltötte be a helyiséget. Mind hálások voltak a váratlan figyelmességért.

- Marduk Trónusa - törte meg a csendet Ron. - Valahol már hallottam erről.

- Ha tényleg olyan különleges mágikus tárgy, akkor tanultunk volna róla, nem? - kérdezte Harry.

Pandora és Piton sokatmondóan összenéztek. Nyilvánvaló volt, hogy ők tudják, miről van szó.

- A Babiloni Birodalomról biztosan beszélt az óráin Binns professzor - felelte szemrehányóan Piton. - Még a muglik Bibliájában is benne van Babel tornyának története.

- Arra gondol, amikor összezavarták a nyelveket? - kérdezte Harry, akinek rémlett, hogy egyszer Dudley Dursley valami ilyesmiről hadovált, amikor az egyik nyáron pótvizsgára készült.

- Arról van szó, bár valójában semmi ilyesmi nem történt.

A férfi szűkszavúságát látva, inkább Pandora vette át a szót.

- Babilon már négyezer évvel időszámításunk előtt létezett, mint városállam. Az Óbabiloni Birodalom központjaként többször lerombolták majd újjáépítették, de Marduk isten kultuszának központjaként mindvégig kiemelt kulturális és vallási szerepe volt. Később, az Újbabiloni Birodalom királyi székhelyeként lett igazi világváros belőle. Ekkor készült el az ókori világ hét csodája között számon tartott két építmény: a kék mázas cseréppel borított városfal, és Szemiramisz függőkertje.

- Erről már hallottam - lelkesedett Ron. - Bill járt ott néhány éve, és látta a mágikus függőkeret. Anya nagyon odavan érte.

- A város legnagyobb látványossága a zikkurat, azaz a toronytemplom volt. Ezt nevezik Babel tornyának, valójában azonban Marduk isten temploma volt - magyarázott tovább Pandora. - Kilenc emeletének mindegyike más és más bolygónak volt szentelve, és különböző színben pompázott. Legfelül állt Marduk szentélye, arannyal bevonva, kék téglákkal díszítve. A monumentális építmény azonban valójában csillagászati kutatásokat szolgált. Marduk papjai pontos számításokat tudtak végezni a Nap, a Hold és más égitestek helyzetével és mozgásával, valamint az éjszakák és nappalok hosszával kapcsolatban. Később az ő támogatásával vette át a város fölötti hatalmat a perzsa birodalom, sőt még Nagy Sándor is ott akarta berendezni a fővárosát. Ő bontatta le az akkoriban már romos állapotú zikkuratot, amit eredetileg újjá akart építtetni. Korai halála azonban éppen akkor történt, amikor befejeződtek a bontási munkálatok, így soha nem került rá sor. Ekkor veszett nyoma Marduk Trónusának is.

- Legalábbis a muglik ennyit tudnak róla - tette hozzá Piton. - A Marduk-szentélyben tartott szertartások valójában mágikus kísérletek voltak. Nem véletlen, hogy a társadalom elítjé a papság, azon belül is Marduk papjai képviselték, akik mind rendelkeztek varázserővel. Az irodalom és a mágia nyelve az akkád volt, melyet szintén csak ők beszéltek, és a suméroktól örökölt ékírással, agyagtáblákra írtak. A Marduk-papság még kulturális téren is megőrizte befolyását, sőt hatalmuk oly nagy volt, hogy még a rabszolgák is zömmel a templomok birtokában voltak.

- Nem lázadtak fel ellenük a szomszédjaik, vagy más varázslók? - csodálkozott Harry.

- Dehogynem. Töredékesen fennmaradt egy úgynevezett Marduk-gúnyirat is, amely nem más, mint egy korabeli propaganda-költemény - felelte Pandora. - Persze nem hiába voltak hatalmon oly sok évszázadon át. Erre is volt válaszuk. Marduk szentélyét és a mágikus trónust például sárkányokkal őriztették. Ez néhány fennmaradt domborművön is látható.

- Tényleg akkora hatalmat biztosít az a trónus? - hitetlenkedett Ron.

- A legenda szerint ez volt a kulcsa Babilon hatalmának - folytatta Piton a magyarázatot. - Állítólag, ha egy varázsló, vagy boszorkány a trónhoz épített lépcsőkre térdelt, és homlokával megérintette, elveszítette minden mágikus erejét. Mivel akkoriban ez bevett tiszteletadási formula volt, könnyű volt alkalmazni a követségbe jött küldötteken, kiskirályokon, hadvezéreken. Ezekben az alkalmakon egy főpap foglalta el a trónuson az istenség szobrának helyét, és a megfelelő pillanatban végrehajtotta a varázslatot.

- Nem tudtam, hogy lehetséges ilyesmi - borzongott bele a gondolatba Ron.

- A trónus olyan mértékben megzavarja a testben keringő életenergia központjait, hogy örökre megszakad a kapcsolat a mágikus erő és a tudati kontroll között. Gyakorlatilag a varázslóból kvibli lesz.

- És mi a helyzet a muglikkal? - kérdezte aggódalmasan Harry.

- Természetesen az ő energiarendszerükre is hatással volt a trónus. Szorongást, rettegést, rémálmokat, rosszabb esetben őrületet okozott náluk. Feltehetőleg innen ered a nyelvek összezavarásának legendája - válaszolta Piton.

- Az emlék talán másfél évvel ezelőtti lehetett, mert Voldemort még a régi pálcáját használta. Nem értem, hogy ha egy ilyen hatalmas erejű varázstárgy volt a birtokában, miért akarta elrejtetni? - morfondírozott Harry, a bájitalmesternek szánva szavait.

- A Sötét Nagyúr senkiben nem bízott meg. Még a belső kör tagjaiban sem. Ezért követelte meg az esküt is. Valószínűleg arra gondolt, hogy egy *Imperius* átokkal bárkit kényszeríteni lehet rá, hogy a trónus elé térdepeljen. Talán az is megfordult a fejében, hogy ellene fordíthatják.

- De hát mire várt? - értetlenkedett Ron.

- Feltehetőleg a későbbi politikai hatalom megszerzéséhez akarta felhasználni. Könnyű lenne ilyen módon legyengíteni, vagy megzsarolni például mágiaügyi minisztereket, és más befolyásos személyeket - felelte Piton.

- Az eskü, amit láttunk, alátámasztja Ulla véleményét apám halálával kapcsolatban - váltott témát hirtelen Pandora.

- Valóban gyanús, hogy Lucius Malfoy és Adelinda Armadillust éppen egy megszeghetetlen eskü köti össze - válaszolta a férfi. - Addig azonban ne vonjunk le megalapozatlan következtetéseket, amíg nem láttuk a másik emléket.

Ron felnyögött, és a szeméit forgatta.

- Ne aggódj! Az előzőnél nem lehet rosszabb - vigasztalta barátja.

- Nem kötelező velünk tartanod - vetette oda a bájitalmester.

- Dehogynem! Harryvel megyek! - pattant fel a Weasley fiú fűgén.

A második emlék azonban sokkal messzebbre vitte őket a Durmstrang falainál.

A följük boruló koromfekete égboltot olyan ragyogó csillagok pettyezték, amilyen csak a városoktól

távoli helyeken lehetséges. Három oldalról magas, hósipkás hegyek vették körül őket, egy kis sávban azonban sötét víz tükrözte vissza a csillagok képét, elhúzódva egész a látóhatárig, ahol egybemosódott a valódi égbolttal. Egy fjord sziklás talaján álltak.

Két sötét árnyék állt nem messze tőlük, legfeljebb száz méterre a víztükörtől.

- Sejtettem, hogy késni fognak - törte meg a csendet egy női hang, melyben azonnal felismerték a Durmstrang igazgatóját.

- Talán Luciusnak nem sikerült elnyernie az öreg bizalmát. Kértem, hogy engem küldj el hozzá, anyám!

- Mondtam már, Devon, hogy együtt kell működnünk a nagybátyáddal. Szükségünk van rá az eskü megtöréséhez.

- Ha egyáltalán mindaz igaz, amit az öreg tudós állít. - A fiatalember hangjában leplezetlen kételkedés bujkált. - Lehet, hogy teljesen megzavarodott a felesége halálakor. Még senki sem hallott róla, hogy akár egyetlenegy esküt is megtörték volna.

Pandora elsápadt az utolsó szavak hallatán.

A következő pillanatban hangos pukkanás kíséretében két újabb alak hoppanált valamivel távolabb. Az igazgatóné néhány vörös szikrát lőtt ki pálcájából, hogy jelezze a helyzetüket, mire az újonnan érkezettek nyomban feléjük indultak. Talpuk alatt megcsikordultak az apró kavicsok.

- Az úr Peders Pedersson - mutatta be útítársát Lucius Malfoy. - A hölgy Adelinda Armadillus, a Durmstrang Mágusakadémia igazgatója, a fiatalember pedig a fia, Devon.

- Üdvözltem.

Peders idős kora ellenére jóval magasabb volt, mint a festmény alapján gondolták volna. Erős testalkata feltűnő volt még ebben a sötétben is. Markáns arca a bozontos szemöldök miatt ördögi hatást keltett a sötétben.

- Nem fogok köntörfalazni, Mr. Peders. A kutatásai miatt vagyunk itt - vágott a dolgok közepébe a boszorkány.

- Tisztában vagyok veled, asszonyom, hiszen én kerestem kísérleti alanyokat a kutatásaimhoz - felelte a férfi.

A nő és fia döbbenetben néztek össze, majd társukhoz fordultak.

- Erről szó sem volt eddig, Lucius!

- Abban maradtunk, hogy utánajárok, létezik-e módja az eskü megtörésének. Én ezt az egyetlen lehetőséget találtam - felelte a férfi, hangjában cinizmussal.

- Ha te kísérleti nyúl akarsz lenni, nem állok az utadba, de engem hagyj ki ebből! - csattant fel a boszorkány.

- A kutatásaim teljesen kidolgozottak, asszonyom - szólalt meg Peders. - Ha még nem határozták el magukat, ne húzzuk az időt, inkább megbeszélhetünk egy másik időpontot...

- Ó, biztosíthatom, hogy arra nem lesz szükség, Mr. Peders - vágott közbe Lucius Malfoy, mielőtt a varázsló befejezhette volna a mondókáját, majd ismét a nőhöz fordult. - Ez az egyetlen esély, hogy birtokba vegyük a hagyatékat. Nem engedhetjük kicsúszni a kezünk közül.

Társai néhány percig mérlegelték a hallottakat.

- Akkor lássunk hozzá! - döntött végül az igazgatóné.

- Első lépésben mindenekelőtt tisztázni kell a szerepeket - vette át a szót Peders, alig leplezve szakmai lelkesedését. - Melyikük az eskütevő, és melyikük az eskü fogadója?

- Mind a ketten egyszerre tettük le a Megszeghetetlen Esküt - jelentette ki Lucius. - Ez talán gondot jelent?

- Hm... Ez elég szokatlan, de nem hinném, hogy problémát okozna. Az eskető személyének van jelentősége a fogadalom szempontjából?

- Nincsen. Az illető már nem él.

- Értem...

Az izlandi varázsló körülnézett. Eltávolodott néhány lépésnyire, ahol egyenletesebb volt a talaj, és kinyújtott karral egy jókora kört írt le pálcájával maga körül. A varázslat nyomán lángok lobbantak fel, magasra felcsaptak, azután elenyésztek.

- Ez a terület mentes minden mágiától. Megfelelő lesz - közölte. - Kérem a résztvevőket, hogy lépjenek be a körbe.

Amikor Devon is követni akarta anyját, a varázsló megállította a fiatalembert.

- Maradjon valamivel távolabb, ha megkérhetném. Más személyek mágikus kisugárzása megzavarhatja a folyamatot.

A fiatalember ellenséges pillantást vetett az idős férfire, de a körön kívül maradt. Kivonta pálcáját, és tettere készen figyelte az eseményeket.

- Fogják meg egymás kezét! - vezényelt Peders tárgyilagosan. - Idézzék fel az eskü helyszínét és körülményeit: az emlékeket, az érzelmeket, minden apró részletet. - Várt egy kicsit, miközben lassan sétálva közelebb ballagott. - Vegyék fel ugyanazt a testhelyzetet, hogy teljesen ráhangolódjanak az eseményre! - Hangja immár elfojtott izgalomról árulkodott.

Az eskütevők térdre ereszkedve, összekapcsolódott tekintettel várták, mi következik. Mindketten megborzongtak Voldemort emlékétől, mintha szelleme az éjszaka hidegével karöltve kísértette volna őket.

Ekkor Peders elővette varázspálcáját, és a két alak összekulcsolt ujjaihoz érintette. Egy percig lehunytt szemmel koncentrált. Hirtelen vakító, fehér fény áradt a kezekre, ragyogásba vonva a környéket is. A férfi lassú, vontatott hangon megszólalt.

- Akarjátok, hogy feloldozalak benneteket a kettőtöket összekötő elsődleges mágikus kötelék alól?

- Akarjuk - felelték egyszerre, feszülten az izgalomtól.

A ragyogás felerősödött, ahogy újabb fényhullám áradt ki Peders pálcájából.

- Akarjátok, hogy feloldozalak benneteket a kettőtöket összekötő másodlagos mágikus kötelék alól?

- Akarjuk.

A fény tovább fokozódott, annyira, hogy immár teljesen elvakította mindannyiukat.

- Akarjátok, hogy feloldozalak benneteket a kettőtöket összekötő harmadik, és egyben utolsó mágikus kötelék alól?

- Akarjuk. - Hangjuk szinte megkönnyebbült sóhajtásként tört fel.

A fény még egyszer felragyogott, azután teljesen elenyészett. A két alak kíváncsian Pedersre pillantott.

- Sikerült? - firtatta az igazgatónő.

- Megtört az eskü? - csatlakozott hozzá Lucius Malfoy.

Az idős varázsló felvonta a vállát.

- Ezt sajnos csak akkor tudhatjuk meg, ha próbára teszik.

A jelenlévők döbbenet meredtek rá.

- Csak nem képzeled, hogy az életüket kockáztatják a maga hókuszpókusza miatt?! - támadt neki haragosan Devon. - Ezért meglakol!

- Várj, fiam! - állította meg anyja.

Talárjából elővett egy sötétkék kendőt, melyből egy ezüst csattal díszített, bőrvő került elő.

- Ez a zsupszkulcs éppen a megfelelő helyre szállít majd bennünket. Mindenki fogja meg!

Peders habozott egy pillanatig. Szakmai kíváncsisága azonban erősebb volt aggodalmainál, és melleleg az indulatos fiatalember pálcájának fenyegetését sem tudta figyelmen kívül hagyni. Ő is felkészült valami ilyesmire. A nő intésére mindhárman kinyúltak az őv felé.

Zsupszkulccsal utazni egy emléken éppen olyan kellemetlen volt, mint a valóságban.

A földet érés után az igazgatónő ezúttal is feleresztett egy fénygömböt a fejük fölé, mely eloszlatta a sötétséget. Újra a leviatán barlangjában álltak, ezúttal azonban már közvetlenül a láda mellett.

- Gondoltam, nyomban ki akarjuk majd nyitni, amint lehetőségünk lesz rá - magyarázta a boszorkány.

- Kiváló ötlet volt - felelte Lucius Malfoy egy elismerő pillantás mögé rejtve meglepetését. - Kár, hogy még egyáltalán nem biztos a siker...

- Én már azt is annak fogom fel, hogy még éltek - morogta Devon.

Peders kíváncsian nézett körül. A többiek széles körben körülállták a ládát. A volt halálfaló Pedershez fordult.

- Mr. Peders, van valami ötlete arra nézve, hogyan éljük túl a kísérletét?

- Kevesen tudják, hogy miképpen történik az eskü beteljesülése. - A varázsló egészen belelendült kutatási területének taglalásába. - Az eskü megszegésekor a halál elkerülhetetlen, ez tény. Azonban létezik egy vékony határvonal, egyfajta figyelmeztetés, mely az esküszegés és ezzel a halál bekövetkeztének előszobája. Ha megfelelő óvatossággal járunk el, a varázslat életbe lépése előtt még visszakozni lehet.

- Akkor hát, mi a teendő, hogy megtudjuk, sikerrel járt-e? - sürgette a boszorkány.

- Hogy a megfelelő módon tesztelhesük, ismernem kell az eskü tartalmát, vagy legalább annak egy részét.

- Az eskü erre a ládára vonatkozott. Senki nem érintheti meg - felelte Lucius Malfoy.

- Mind a kettejükre egyformán vonatkozik?

- Igen.

- Köszönöm, ennyi elég is lesz.

Peders egy időre a gondolataiba mélyedt, majd ismét megszólalt.

- Készüljenek fel rá, hogy abban az esetben, ha a mágikus kötelék még mindig fennáll, kellemetlen élményben lesz részük: A mágiatudomány mai állása szerint először rendszerint légszomj és fuldoklás lép fel, melyet az eskü megszegésének pillanatában beálló szívmegeállás követ. Ha azonban az esküt végül

mégsem szegik meg, a légutak újra szabaddá válnak, és a tünetek nyomtalanul elmúlnak.

A két eskütevő igyekezett leplezni aggodalmait, Devon azonban mérgesen fűjt egyet.

- Természetesen mindez csak abban az esetben áll fenn, ha az eskü még mindig letézik - igyekezett tompítani szavainak hatását Peders. - Nyugodjanak meg! Hosszú évek kutatómunkája áll mögöttem, és én bízom a sikerben.

- Essünk túl rajta minél előbb - felelte az igazgató.

- Megkérném a fiatalembert, hogy lépjen közelebb a ládához, úgy karnyújtásnyira.

Devon zavartan nézett végig társain.

- Miért pont én?

- Az eskütevők fizikai rosszulléte olyan mértékű is lehet, hogy megszédülnek, vagy eszméletüket veszítik. Ebben az esetben akár a ládára is eshetnek, ami a halálukat okozná - magyarázta a férfi. A fiatalember közelebb lépett a ládához. Arca hófehér lett, szája széle remegett. - A maga feladata, hogy az első jelre rántsa el a kezét, és kerüljön minél távolabb a ládától. Készüljön fel!

A nő bátorító mosolyt küldött fia felé, de arcán jól látszott a feszültség. Lucius Malfoy a tőle megszokott könnyed fölényesség álcájával igyekezett leplezni aggodalmait.

- Kezdhetjük? - kérdezte utoljára Peders.

A fiatalember bólintott. Kinyújtotta jobbát a láda felé. Ujjai centiméterről centiméterre egyre közelebb kerültek a fényesen csillogó fémfelülethez. Zihálva lélegzett. A többiek lélegzetvisszafojtva bámulták. Amikor ujjhegyeit már csak egyetlen centiméter választotta el a ládától, az eskütevők egyszerre csak felnyögtek, és összerándultak. Az igazgató és a halálfaló egyaránt kétrét görnyedt a hirtelen fájdalomtól.

Devon úgy rántotta vissza a kezét, mintha tűz égette volna meg. Azonnal anyjához ugrott. Magához ölelte a lerogyni készülő nőt, akinek arca immár kékesszürkében játszott. Minden erejével azon igyekezett, hogy levegőhöz jusson, de hiába. Malfoy addigra szintén a földön hevert. Mindketten megpróbálták mellkasukról letépni a ruhát, mintha ezzel eltávolíthatnák a mágikus pántokat, melyek elzárták a levegő útját.

- Megölte őket! - ordította gyűlölettől eltorzult arccal a fiatalember, és pálcáját Pedersre szegezve felpattant.

Az idős varázsló szélesebben kapta elő varázspálcáját, és sietve védőpajzsot vont maga köré.

- Fiam, ez nem végzetes állapot. Mindjárt jobban lesznek...

- Ne álltasson! Az eskü nem tört meg! Az egész csak arra volt jó, hogy kikémlelje a terveiket! - Különböző átkok változatos sorozatát zúdította a férfira, aki folyamatosan változtatva pajzsait igyekezett védeni magát a különböző típusú támadásoktól. Devon azonban kiváló harci kiképzést kapott.

- Sosem állítottam, hogy biztosan működik a módszer. Ez egy kísérlet volt - próbálta védeni magát Peders, abban reménykedve, hogy hamarosan magukhoz térnek a többiek, és leállítják a forrófejű fiatalembert. Kezdtől fáradni, míg ellenfele lendülete kifogyhatatlannak tűnt.

- A tapasztalatok alapján újra át kell gondolnom a módszert, hogy valamivel később ismét megpróbálhassuk...

- Arra már nem fog sor kerülni!

Peders hátrálni kényszerült a feketén hullámzó víz széle felé. Eddig minden átkot sikerrel védett ki, és remélte, hogy már nem kell sokáig húznia az időt. A következő pillanatban azonban megbotlott egy sziklakiemelkedésben, és kénytelen volt hátrahétközni. Alig egy lépésnyire mögötte egy feketén csillogó tömeg emelkedett ki a sötétlő habokból. Az idős varázslót megbénította a hatalmas, fekete szemek pillantása, és a felé kúszó, tapadókorongokkal borított csápok látványa. A pillanatnyi megingás éppen elég volt.

Devon következő varázslatától semmivé foszlott a védőpajzs, és a *Sectumsempra* védtelenül találta a férfit. Testét szélében-hosszában mély vágások szabdalták össze. A fájdalom sokkja egy pillanattal később érte. Vére azonnal átitatta a ruháit. Félig öntudatlanul tapogatózott a belső zsebe felé, ám mire görcsösen kutakodó ujjai rátaláltak arra, amit keresett, rengeteg vért veszített. A következő pillanatban végre megtalálta a vészhelyzetre tartogatott zsupszkulcsot, így a leviatán tekergőző csápjai már csak a padlón gőzölgő vértócsát érték el.

Devon dühösen átkozódva ismét a két földön fekvő alak felé fordult. Arcuk még mindig szürke volt, ám úgy tűnt, mintha alig észlelhető, felületes légzéssel pihegnének. Néhány pálcamozdulattal meglazította anyja övét és gallérját, hogy több levegőhöz jusson, majd ugyanezt elvégezte a nagybátyjánál is.

Adelinda Armadillus megérezte fia rávetülő árnyékát és felpillantott.

- Élek, Devon. Élek...

A környezet elmosódott körülöttük.

A diákszobában döböntően hajoltak Pandora eszméletlen alakja fölé.